

Grafit a vakvezető kutya blogja 44.rész

#grafitblog

Kedves Olvasóim!

A gazdám a hétvégén kapott egy hatalmas tányér finom almás süteményt, amiről nekem beugrott egy évekkkel ezelőtti történet.

Aktív dolgozó eb voltam még akkor, mikor úgy esett, hogy gazdámat egy konferenciára kellett elkísérnem. Képzeljétek el, hogy amikor bementünk a terembe, ott pont az én fejmagasságomban voltak asztalkák, azokon meg minden földi jó amit csak szemünk-szánk megkívánt.

Több széksor is volt, meg regisztrációs pult, tehát mondhatom, hogy sok akadályt kellett kikerülnöm gazdimmal mire a számára kijelölt székhez vezettem őt. Igen ám, de kinéztem magamnak egy húsos pogácsát, ami csak arra várt, hogy a számba kerüljön. Az alacsony asztalkán virított egy tányéron, annak is a legszélén.

Nos, ugye azt már mindenki tudja, hogy tilos bármit bárhol felvenni, elvenni, megszaglászni stb., de kivétel erősíti a szabályt ugye?

Arra gondoltam, hogy mi lenne akkor, ha lenyúlnám én magamnak azt a finomságot. Igen ám, de munka közben ugye tilos bármi mást csinálni, tehát úgy kell megoldani az egészet, hogy a gazdim mit sem vegyen észre az egészből. Nos, a gondolatokat tett követte, egy finom mozdulattal a számba vettem a pogácsát, de nem kezdtem el megenni, hisz vezetés közben nem figyel még a kutya sem másra csak a feladatára igaz? A sütit a számban tartva szépen a helyére vittem a gazdit, s mikor már elhelyezkedtünk, szépen megettem. A gazdám persze meghallotta, de akkor már nem volt mit tennie. Mérgező volt rám, de mivel amikor elvettem nem vette észre, akkor már késő bánat, nem tudott mit tenni velem.

Akik mellettünk ültek azt mondták, hogy milyen leleményes vagyok, s megérdemeltem, én meg kihúztam magam, hogy hát igen, mit tesz a rutin ugye?

Tudjátok, az úgy van nálunk is, mint nálatok. Amikor vezetni tanultok, minden másodpercnyi figyelmetek a feladatra összpontosul igaz? Nálunk is így van, de mikor már a lábujjunkban van az egész feladat, akkor azért mi is lazítunk egy picikét, azaz megnézzük az út túloldalán sétáló négylábú társunkat, de nyilván nem rohanunk hozzá oda veszélybe sodorva azt, akit kísérünk, megnézzük a csipegető madarakat, esetleg egy bajszos kandúrt, aki a kerítésen sütkérezik, de közben ugyanúgy végezzük a munkánkat. Ebben az esetben sem vittem neki egy széknek sem a gazdit, pedig tele volt a terem mindenfélével.

Ami pedig azt illeti, szerintem rám is gondoltak a szervezők, amikor fejem magasságába tették le a finomságokat az asztalokra. Őszintén-szólva, azért ebből nem csináltam rendszert. Egyébként többször is volt olyan, hogy valaki pont a szám előtt tartotta a kezében a szendvicsét, péksüteményét, én meg azt hittem, hogy nekem akarja adni, s már-már nyúltam volna érte, mire gyorsan elhúzták előlem, azzal a felkiáltással, hogy „A kutya el akarja venni tőlem az uzsonnámat!”, csak azt nem értem, hogy akkor miért tolta szinte az orrom elé? Értitek ti ezt? Nem szép dolog így

kibabrálni a szegény kutyával! Nem tudom, ti mit szólnátok ahhoz, ha valaki elétek rakná a finom kávét, aztán mikor már nyúlnátok a csészéért, elkapná előletek, hogy „Meg akarod inni???!” Mondtam már párszor, hogy nem mindig tudunk rajtatok, embereken eligazodni.

Egyébként néha-néha előfordul olyan eset, hogy egy rendezvény alkalmával a főnököm leejt egy-egy morzsácskát az asztal alá, nem is csoda, hisz ez azért van, mert annyi mindenre kell egyszerre figyelnie. Az, hogy ez szándékos-e vagy sem részéről én azt ugyan nem tudhatom, de ha belegondolok abba, hogy nála mindig el tudtam érni mindent a kérlelő tekintetemmel, akkor elég egyértelmű a válasz, csak a gazdi elől titkoljuk. Ezzel már csak annyi a bajom, hogy most már Bodza élhet ezen ritka alkalmakkal.

El is köszönök most tőletek, vidám napokat kívánok nektek! :

Majaligeti Grafit

